

Adni kétszeres öröm

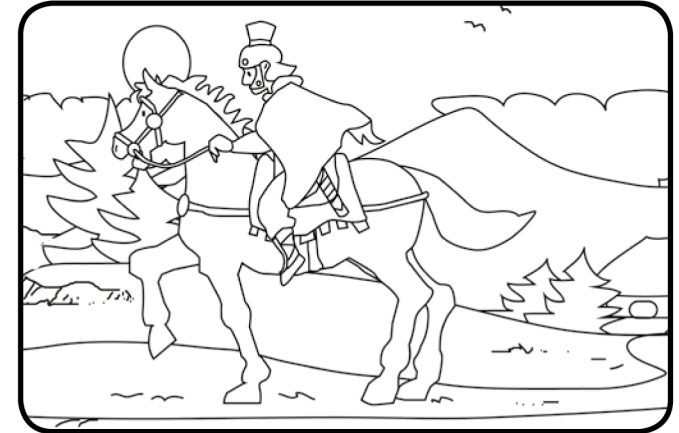
**„Akinek két ruhája van, az egyiket adja oda annak, akinek egy sincs. S akinek van mit ennie, ugyanígy tegyen!”
(Lk 3,11)**

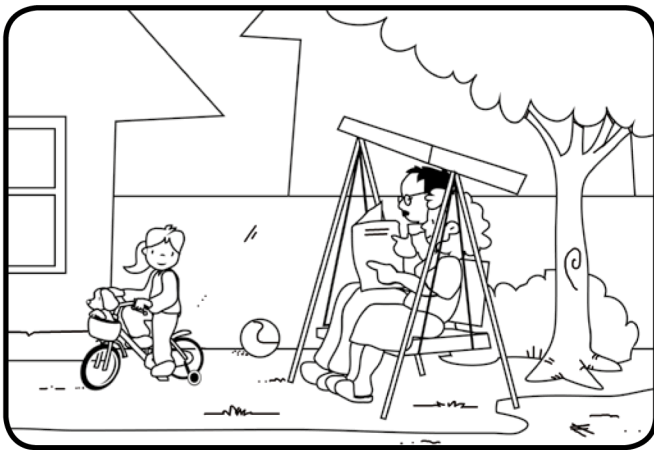
Közel volt már a tél, amikor Márton útnak indult. Magával vitte nagy téli katonai köpenyét is. Már jó ideje lovagolt, amikor meglátott egy alig néhány rongyba öltözött szegény embert, akit csak úgy tépett a szél, és reszketett a hidegtől.

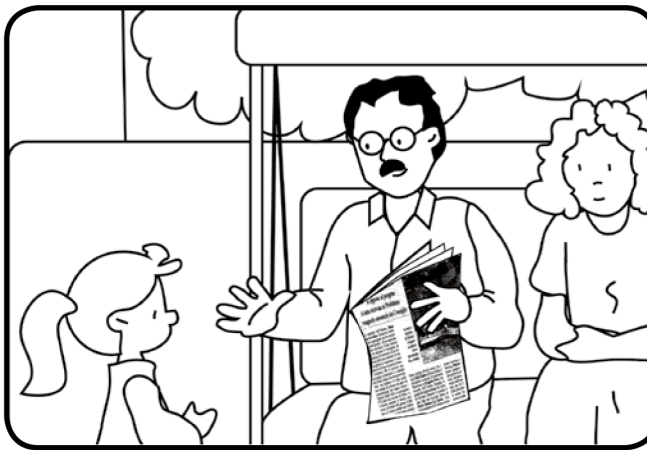
Amint Márton ránézett, összeszorult a szíve: „Szegény – gondolta – meg fog fagyni a hidegben!” Aztán eszébe jutott, mit is tehetne érte: levette a köpenyét, kardjával ketté vágta, és a felét a szegény embernek adta.

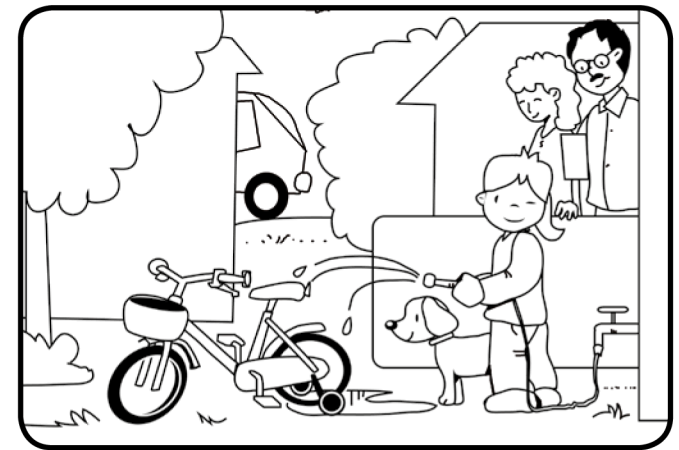
„Isten fizesse meg!” – dadogta a koldus, aztán eltűnt. Bár Márton így jobban fázott, de a szél lassanként lecsillapodott, és az égbolt is kiderült. Nagy öröm töltötte el a szívét.

Édesanyám azt javasolta, hogy adjuk el a régi biciklimet, mert csak úgy tudnak újat venni nekem. Erre azt válaszoltam: „Rendben van, eladhatjuk a régi biciklit, de aztán, Anyu, a pénzt a szegényeknek adhatom?”

Édesanyám rögtön igent mondott, de édesapa megjegyezte: „Most lelkes vagy, azért beszélsz így; de aztán egy ideig, amíg összegyűlik a pénz, nem lesz bicajod!”

De nem hagytam magam, és végül édesapa engedett... Boldogan tettem rendbe a biciklit, hogy eladhassem, és a pénzt a szegényeknek adhassem. (Djuna, Brazília)